

men hjem fra sin Udenlandsrejse. En stiltfærdig og forlegen lille Mand med Fuldsæk og Briller.

„Ja, hvad vil De mig i Grunden?“ sagde Enslev. „Jeg fejler ikke noget. Fortæl De mig hellere om Dem selv og Deres Rejse! De har været i Italien, ikke sandt? Har set Rom og Venedig! Det er altsammen endnu en Fremtidsdrøm for mig. En ledende Politiker er et Lands Lænkehund. Han kommer aldrig selv udenfor Porten.“

Professor Bendix var en meget omstændelig Fortæller, og Enslev tabte hurtigt Taalmodigheden. Han havde virkelig aldrig selv været udenfor Landegrænsen. Han havde ingen Trang haft til at lære andre Lande og Folk at kende; og selv hans Landsmænd interesserede ham i Grunden først, naar de var bleven Vælgere. Desuden havde han aldrig turdet slippe hverken Fjender eller Venner afsyne af Frygt for Sammensværgelse og Baghold.

Midt under Professorens Beskrivelse af en pompøs Pavemesse i Peterskirken afbrød han ham med Spørgsmaalet om, hvad han mente om de Besværinger, der fra Befolkningens Side var rejst mod en Distriktslæge Gaardbo paa Fyn.

„De er jo Formand for Medicinalraadet og faar altsaa Sagen til Bedømmelse. Hvorledes ser De paa Spørgsmaalet?“

Professor Bendix kendte endnu ikke noget til Sagen, hvorfor Enslev med et Par Ord satte ham ind i, hvad det drejede sig om.

„Det har forøvrigt vist sig, at det ogsaa her er Præstepartiet, der er ude paa Rov. Det vil sikkert blive nødvendigt at undersøge det Forhold nærmere, forinden der fældes nogen Dom. I det hele taget, Professor Bendix — De har naturligvis gjort den samme Erfaring som jeg, at naar man begynder at rode op i en tvivlsom Affære, finder man altid en Præst skjult paa Bunden af den. Det berømte Ord af den franske Forhørsdommer: „*Où est la femme?*“ — trænger til at varieres. Som man i Familjer, hvor der er en upaalidelig Kat i Huset, straks spørger efter Mons, naar der mærkes en ilde Lugt i Stuen eller der er bleven drukket af Fløden — saadan bør man overfor en-